

Ο Αρμαγεδδών—και μετά η παγκόσμια ειρήνη

*"Και τους συγκέντρωσε στον τόπο, που στα Εβραϊκά
λέγεται Αρμαγεδδών." - Αποκάλυψις 16:16*

Η Βίβλος περιέχει μια σειρά λέξεων και φράσεων που, λόγω της σχεδόν καθολικής εφαρμογής τους σε ανθρώπινους φόβους, ελπίδες και εμπειρίες, αναφέρονται συχνά από τον κόσμο, αν και όχι απαραίτητα λόγω πραγματικής πίστης ή σωστής κατανόησης αυτού που υπονοούν. Η έκφραση «και θα σφυρηλατήσουν τις μάχαιρές τους σε υνία, και τις λόγχες τους σε δρεπάνια» είναι μία από αυτές. Η φράση «ημέρα κρίσεως» είναι άλλη. Ακόμα άλλη είναι μια λέξη που ακούμε τώρα πιο συχνά από ποτέ, “Αρμαγεδδώνας”.

Η λέξη «Αρμαγεδδών» εμφανίζεται μόνο μία φορά στη Βίβλο, η οποία βρίσκεται στο αρχικό μας κείμενο. Δύο εδάφια πριν, γίνεται αναφορά στη «μάχη αυτής της μεγάλης ημέρας του Θεού Παντοδύναμου». Στο εδάφιο 15 ο αναστημένος Ιησούς δηλώνει, «Ιδού, έρχομαι ως κλέφτης». Έτσι φαίνεται σαφές ότι ο Αρμαγεδδών του κειμένου μας σχετίζεται με γεγονότα στο τέλος της παρούσας εποχής, όταν ο Χριστός θα επέστρεφε - σαν κλέφτης, αόρατα - και θα ήταν παρών για να ιδρύσει τη βασιλεία του.

Η Αποκάλυψις είναι ένα βιβλίο συμβόλων, και ο Αρμαγεδδών του κειμένου μας δεν αποτελεί εξαίρεση για αυτό. Δεν πρέπει να υποθέσουμε ότι η συγκέντρωση των εθνών σε ένα μέρος που ονομάζεται Αρμαγεδδών σημαίνει ότι θα συγκεντρωθούν σε κάποια συγκεκριμένη τοποθεσία. Κατά τη συμβολογία της Βίβλου, τα μέρη συνήθως αντιπροσωπεύουν συνθήκες, και αυτό ισχύει για το «μέρος που ονομάζεται στην εβραϊκή γλώσσα Αρμαγεδδών». Οι συνθήκες ή καταστάσεις που συμβολίζονται από μέρη καθορίζονται από αυτό που ισχύει ιστορικά για αυτές. Για παράδειγμα, το όρος Σιών στην Ιερουσαλήμ συμβόλιζε το βασίλειο του Θεού επειδή κάποτε κυβέρνησε το λαό του μέσω των βασιλιάδων του Ισραήλ, των οποίων οι θρόνοι ιδρύθηκαν στο όρος Σιών. - Α' Χρον. 11: 3-5· Ψαλ. 2: 6

Ο Αρμαγεδδών, που ονομάζεται Μεγιδδώ στην Παλαιά Διαθήκη, ήταν ένα πεδίο μάχης στο Ισραήλ, ο τόπος όπου διεξήχθησαν μερικές από τις σημαντικότερες μάχες του Ισραήλ ενάντια στους εχθρούς της. Ο Θεός επέβλεψε και πολέμησε συχνά για το Ισραήλ σε αυτές τις συγκρούσεις. Ένα μοναδικό γεγονός σχετικά με αυτές τις μάχες ήταν ότι ο Θεός δεν έδινε πάντα τη νίκη στο Ισραήλ. Μερικές φορές ο λαός του έπρεπε να τιμωρηθεί, και τους επέτρεπε να νικηθούν. Ωστόσο, είτε αυτό είχε σαν αποτέλεσμα μια νίκη ή ήττα, ο Θεός κατηύθυνε το αποτέλεσμα των εκστρατειών που πολέμησαν οι Ισραηλίτες στην κοιλάδα της Μεγιδδώ. - Κριταί 5:19· Β' Βασιλέων 23: 29,30· Β' Χρον. 35:22· Ζεχ. 12:11

Οι μάχες που πολέμησε το Ισραήλ και τις οποίες ο Θεός κατηύθυνε στην κοιλάδα της Μεγιδδώ

χρησιμοποιούνται στις Γραφές για να δείξουν τον Αρμαγεδδώνα. Η συμβολική Αρμαγεδδών είναι μια μεγάλη παγκόσμια σύγκρουση στο τέλος της παρούσης εποχής κατά την οποία ο Θεός παίρνει μέρος και κατευθύνει (ή «σκηνοθετεί»). Ο θεϊκός σκοπός για τον Αρμαγεδδώνα είναι ότι θα επιφέρει έναν ένδοξο θρίαμβο της δικαιοσύνης μέσω της εγκαθίδρυσης της πολυετούς υποσχόμενης μεσσιανικής βασιλείας.

ΔΕΝ ΙΣΧΥΕΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

Μεταξύ των ανθρώπων του φανερά χριστιανικού κόσμου, υπήρξε ο ισχυρισμός ότι, κατά το παρελθόν, ο Θεός πολεμούσε με και υπέρ των στρατών των, όταν κατήρχοντο εις πόλεμον μετά των εχθρών των, κτλ. Η ασυμφωνία αυτού είναι ότι, συνήθως, ήταν μια περίπτωση ενός χριστιανικού έθνους να πολεμάει εναντίον ενός άλλου, με τις δύο πλευρές να επικαλούνται τον Θεό να τους βοηθήσει. Οι στρατιώτες στις αντίθετες πλευρές αυτών των πολέμων edιδάσκοντο ακόμη και ότι αν σκοτώνονταν στη μάχη, θα πήγαιναν κατευθείαν στον παράδεισο.

Ωστόσο, όλα αυτά ήταν μια απάτη και στην πραγματικότητα μια ιεροσυλία εναντίον του αληθινού Θεού της Βίβλου. Το γεγονός ότι ο Θεός κατευθύνει το ζήτημα του μεγάλου Αρμαγεδδώνος της Βίβλου δεν σημαίνει σε καμία περίπτωση ότι παλεύει για ένα έθνος εναντίον του άλλου. Είναι απλώς ότι υπάρχει τόσο θεϊκή υπέρβαση στις υποθέσεις των εθνών στο σύνολόν τους, ώστε να ηττηθούν αμοιβαία στο σημείο όπου όλοι οι ενδιαφερόμενοι αναγνωρίζουν επιτέλους την αποτυχία της ανθρώπινης σοφίας και σχεδιασμών για τη δημιουργία ειρήνης και τάξης σε ολόκληρη τη γη. Έτσι,

αναγκάζονται τελικά να ζητήσουν βοήθεια από τον Κύριο.

Όταν οι πρώτοι μας γονείς παραβίασαν το θεϊκό νόμο και καταδικάστηκαν σε θάνατο, η ανθρώπινη φυλή έχασε το όφελος της καθοδήγησης και του προστατευτικού χεριού του Θεού στις υποθέσεις τους. Από την πτώση του ανθρώπου έως την περίοδο κλεισίματος της σημερινής εποχής ο Θεός δεν παρεμβαίνει στις υποθέσεις των ανθρώπων, εκτός εάν η πορεία του ανθρώπινου εγωισμού θα ήταν επιζήμια για την εκπόνηση του σχεδίου του για την τελική ανάκαμψη της ανθρώπινης δημιουργίας του από το αποτέλεσμα της αμαρτίας.

Παρά το γεγονός ότι ο Θεός δεν παρεμβαίνει στην πορεία του κόσμου γενικότερα, σίγουρα το χέρι του εμπλέκεται στις υποθέσεις των ατόμων και των ανθρώπων της πίστης εδώ πάνω στη γη. Σε κάθε εποχή υπήρχαν εκείνοι που ασκούσαν πίστη στις υποσχέσεις του Θεού, και για τους οποίους οι ανταμοιβές που υπονοούσαν οι υποσχέσεις του εκτιμώντο πολύ υψηλότερα από όλα τα πλούτη της φήμης, της δόξης και της υλικής κατοχής που μπορεί να προσφέρει ο κόσμος.

Η πρώτη καλυμμένη αναφορά του Θεού για αυτόν τον λαό της πίστης βρίσκεται στη δήλωσή του «το παλιό φίδι, που είναι ο Διάβολος και ο Σατανάς», στον Κήπο της Εδέμ. Είπε στο φίδι, «Και θα στήσω έχθρα ανάμεσα σε σένα και στη γυναίκα, και ανάμεσα στο σπέρμα σου και στο σπέρμα της· αυτό θα σου συντρίψει το κεφάλι, και εσύ θα του λογχίσεις τη φτέρνα του». - Αποκ. 20: 2· Γεν. 3: 14,15

Αργότερα ο Θεός είπε στον Αβραάμ: «Με το Σπέρμα σου θα ευλογηθούν όλα τα έθνη της γης». (Γεν

22:18) Ο Παύλος αναγνωρίζει αυτο το «Σπέρμα» της υπόσχεσης ως τον Χριστό Ιησού, τον Λυτρωτή και Σωτήρα του κόσμου. (Γαλ. 3: 8,16) Σε μια ευρύτερη έννοια, αυτό το «σπέρμα» περιλαμβάνει επίσης εκείνους της σημερινής εποχής που άσκησαν ζωντανή πίστη στις υποσχέσεις του Θεού για να ελευθερώσει τον κόσμο από την αμαρτία και το θάνατο. Έτσι, ο απόστολος μας πληροφορεί ακόμη ότι αυτό το υπεσχημένο «σπέρμα» του Αβραάμ αποτελεί το σύνολον της τάξεως του Χριστού, δηλαδή, τον Ιησούς και εκείνους που έχουν βαπτιστεί εις τον θάνατόν του. - εδάφ. 27-29

ΟΙ ΔΙΩΞΕΙΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΝ

Ο Θεός είπε ότι θα υπήρχε εχθρότης μεταξύ του «σπέρματος» της γυναικός —του λαού του- και του "σπέρματος" του όφεως—εκείνων που, υπό την επήρεια του Σατανά, καταπιέζουν και διώκουν τους ανθρώπους του Θεού. Σύμφωνα με αυτό, οι αληθινοί υπηρέτες του Θεού σε κάθε εποχή υπήρξαν κακοποιημένος λαός. Οποιοιδήποτε και όλοι εκείνοι στους οποίους εκδηλώθηκε η εύνοια του Θεού ήταν οι ειδικοί στόχοι του Εχθρού.

Αυτό ίσχυε ιδιαίτερα όσον αφορά τον Ιησού. Καταδιώχθηκε από τους υποκριτές θρησκευτικούς ηγέτες της εποχής του, εκείνους τους οποίους αναγνώρισε ως παιδιά του Διαβόλου, το «σπέρμα» του Όφεως. (Ιωάννης 8:44) Εργαζόμενος μέσω του «σπέρματός», ο Σατανάς έκανε ό, τι μπορούσε για να καταστρέψει τον Ιησού, και τελικά επέφερε τη σταύρωσή του.

Ωστόσο, αυτό έγινε με θεϊκή άδεια, επειδή στο σχέδιο του Θεού για τη σωτηρία της ανθρωπίνης

φυλής από το θάνατο, ήταν απαραίτητο ο Ιησούς να πεθάνει ως Λυτρωτής, ώστε να δώσει τον εαυτό του «αντίλυτρον για όλους». (Α' Τιμ. 2: 3-6) Αντί να νικήσει τον θεϊκό σκοπό, όπως σχεδίασε ο Σατανάς, δόθηκε η λύτρωσις και ο Θεός παρενέβη και ανέστησε τον Ιησού από τους νεκρούς.

Έτσι, στην περίπτωση του Ιησού, το χέρι του Θεού εκδηλώθηκε στις ανθρώπινες υποθέσεις, όχι για να αλλάξει τα γεγονότα ως τέτοια, αλλά για να εκπληρώσει το σκοπό του ως επικεντρωμένο στον Ιησού. Σε μικρότερο βαθμό αυτό ισχύει για τους ανθρώπους του Θεού σε κάθε εποχή. Αυτή ήταν η ιδιαίτερη φροντίδα του, και όποτε ήταν απαραίτητο, ο Θεός παρενέβη στις υποθέσεις των ανθρώπων και των εθνών προκειμένου να επιτευχθούν οι σκοποί του σε σχέση με τους εκλεκτούς του.

Πέρα τούτου, ο κόσμος γενικά έχει τη δυνατότητα να ακολουθεί τους εγωιστικούς και αμαρτωλούς τρόπους του, υπό τον κανόνα του «θεού αυτού του κόσμου», μέχρι το τέλος της παρούσας εποχής, και την ώρα για την ίδρυση της βασιλείας του Χριστού. (Β' Κορ. 4: 4) Μια προφητεία σχετικά με αυτό έχει ως εξής: «13 Κύριος θα βγει ως ισχυρός· θα διεγείρει ζήλο ως πολεμιστής· θα φωνάξει, μάλιστα θα βρυχήσει, θα υπερισχύσει ενάντια στους πολεμίους του. Ο Θεός μιλάει μέσα από τις κρίσεις 14 Από πολύ καιρό σιώπησα· θα μείνω ήσυχος; Θα κρατήσω τον εαυτό μου; Τώρα θα φωνάξω, σαν αυτή που γεννάει· θα καταστρέψω και θα καταπιώ μαζί.» - Ησ. 42: 13,14

Παρατηρήστε πώς, στο κείμενο που μόλις αναφέρθηκε, ο Κύριος εξηγεί ότι σιώπησε, και ότι συγκρατήθηκε από το να παρεμβαίνει σε ανθρώπινες

υποθέσεις. Ο ίδιος εξηγεί, επίσης, ότι δεν θα το κάνει αυτό για πάντα, ότι ο χρόνος θα έλθει όταν θα εξέλθει «σαν πολεμιστής», και ότι «θα υπερισχύσει ενάντια στους εχθρούς του».

Η ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΕΚΔΙΚΗΣΕΩΣ

Η προφητική και συμβολική Αρμαγεδδών της Αγίας Γραφής ανήκει σε μια περίοδο στη θεϊκή διάταξη που περιγράφεται ως «ημέρα» ή ώρα εκδίκησης του Θεού. Είναι εκείνος ο καιρός που είχε προαναγγελθεί από τον Ησαΐα, όταν η αγανάκτηση του Κυρίου θα είναι επάνω σε «όλα τα έθνη, και η οργή του επάνω σε όλους τους στρατούς τους», η «ημέρα της εκδίκησης του Κυρίου». - Ησ. 34: 2,8

Είναι η ώρα που είχε προαναγγείλει ο Δαβίδ όταν έγραψε: «Ελάτε, δέστε τα έργα τού Κυρίου, ποιες καταστροφές έκανε στη γη.». (Ψαλ. 46: 8) Ωστόσο, ο σκοπός αυτής της περιόδου θλίψεως δεν είναι η καταστροφή των ατόμων, αλλά των εγωιστικών και πολεμικών εθνών, γιατί στο επόμενο εδάφιο διαβάζουμε: «Καταπαύει τούς πολέμους μέχρι τα πέρατα της γης· συντρίβει τόξο, και κατακόβει λόγχη· καίει άμαξες με φωτιά." - εδάφ. 9

Αλλού στις Γραφές, αυτός ο μεγάλος «καιρός θλίψεως» αντιπροσωπεύεται συμβολικά ως «καταιγίδα», ως «ανεμοστρόβιλος» και ως «φωτιά». (Δαν. 12: 1· Ναχ. 1: 3· Ησ 66:15) Μετά την παρούσα εγωιστική τάξη θα έχει παρέλθει σε αυτόν τον μεγάλο αγώνα, ο ίδιος ο Θεός, μέσω του Χριστού, θα εκδηλώσει την εξουσία και τη δύναμή του για την εξύψωση και ευλογία των ταλαιπωρημένων μαζών του λαού. Σχετικά με αυτό, υποσχέθηκε: «Ήσυχάστε, και γνωρίστε ότι εγώ

είμαι ο Θεός· θα υψωθώ ανάμεσα στα έθνη· θα υψωθώ στη γη.» - Ψαλ. 46:10

"ΠΕΡΙΜΕΝΕΤΕ ΑΠΟ ΜΕΝΑ"

Είναι εκείνη τη στιγμή που ο Θεός θα έχει αποφύγει να παρεμβαίνει στην αμαρτωλή και πτωτική πορεία των ανθρώπων και των εθνών, που πολλοί από τους ορθά κεκλιμένους στον κόσμο, ακόμη και οι ίδιοι οι άνθρωποι του Θεού, θα έχουν διερωτηθεί γιατί το κακό επιτράπη να συνεχίσει με τον Δημιουργό να μην έχει κάνει προφανώς τίποτε για να σταματήσει τον ανθρώπινο πόνο. Σε αυτούς δίνεται η εξής απάντηση: «8 Γι' αυτό, να με προσμένετε, λέει ο Κύριος, μέχρι την ημέρα κατά την οποία σηκώνομαι για λεηλασία· επειδή, η απόφασή μου είναι να συγκεντρώσω όλα τα έθνη, να συναθροίσω τα βασίλεια, να ξεχύσω επάνω τους την αγανάκτησή μου, όλη την έξαψη της οργής μου· επειδή, ολόκληρη η γη θα καταναλωθεί από τη φωτιά τού ζήλου μου. 9 Δεδομένου ότι, τότε θα αποκαταστήσω στους λαούς γλώσσα καθαρή, ώστε όλοι να επικαλούνται το όνομα του Κυρίου, να τον δουλεύουν κάτω από έναν ζυγό.» - Σοφ. 3: 8,9

Σε αυτήν την προφητεία της σύγκρουσης των εθνών με την οποία καταστρέφεται η παρούσα κοινωνική τάξη του ανθρώπου, η συμβολική «γη», λέγεται ότι «καταβροχθίζεται με τη φωτιά» της ζήλιας του Θεού. Γνωρίζουμε ότι αυτό δεν αναφέρεται στην καταστροφή της ίδιας της ανθρώπινης φυλής, γιατί έχουμε διαβεβαιωθεί από την προφητεία ότι μετά την «φωτιά», ο Κύριος «θα αποκαταστήσει στους λαούς γλώσσα καθαρή» και ότι θα έχουν την ευκαιρία να επικαλεστούν και να εξυπηρετήσουν αυτόν. Αυτό δεν θα

ήταν δυνατό αν καταστρέφονταν όλοι, ή εάν ο πλανήτης Γη εκαίγεται κυριολεκτικώς.

Επίσης, δεν πρέπει να θεωρούμε τη «ζήλια» του Θεού ως ένδειξη εκδικητικότητας εκ μέρους του. Η εβραϊκή λέξη εδώ, που μεταφράζεται ως ζήλια, είναι η ίδια που μεταφράζεται ως «ζήλος» στον Ησαΐα 9: 7, όπου διαβάζουμε, «Ο ζήλος του Κυρίου των δυνάμεων θα το κάνει αυτό». Τι είναι αυτό που θα εκτελεστεί από τον ζήλο του Κυρίου; Αυτή η προφητεία απαντά: «6 Επειδή, παιδί γεννήθηκε σε μας, γιος δόθηκε σε μας· και η εξουσία θα είναι επάνω στον ώμο του· και το όνομά του θα αποκληθεί: Θαυμαστός, Σύμβουλος, Θεός Ισχυρός, Πατέρας τού Μέλλοντα Αιώνα, Άρχοντας Ειρήνης. 7 Στην αύξηση της εξουσίας του και της ειρήνης δεν θα υπάρχει τέλος, επάνω στον θρόνο τού Δαβίδ, κι επάνω στη βασιλεία του, για να τη διατάξει, και να τη στερεώσει, με κρίση και δικαιοσύνη, από τώρα και μέχρι τον αιώνα. Ο ζήλος τού Κυρίου των δυνάμεων θα το εκτελέσει.» - Ησ. 9: 6,7

Αυτή είναι μια από τις θεϊκές υποσχέσεις για τη βασιλεία του Χριστού, εκείνης της παγκόσμιας κυβέρνησης, η ευθύνη για την οποία βαρύνει τον «ώμο» του Χριστού μετά την υπεσχεμένη επιστροφή του. Κατά τη διάρκεια των αιώνων, ο Σατανάς και το «σπέρμα» του προσπάθησαν να ανατρέψουν το σκοπό του Θεού για τη δημιουργία της βασιλείας του πάνω στη γη. Αυτό το έκαναν καταδιώκοντας και καταστρέφοντας αυτούς που ο Θεός ετοίμαζε να γίνουν ηγεμόνες της.

Ο Ιησούς, ο «Βασιλιάς των βασιλέων» σε αυτήν την κυβέρνηση, δολοφονήθηκε. Στους αληθινούς του μαθητές μεταξύ των Εβραίων και των Εθνών εδόθη υπόσχεσις ότι εάν υποφέρουν και πεθάνουν μαζί του θα

ζήσουν και θα βασιλεύουν μαζί του. (Ρωμ. 8:17· Β' Τιμ. 2: 11,12) Όταν ο Ιησούς δολοφονήθηκε, ο σκοπός του Θεού δεν ανατράπηκε. Ο «ζήλος» και η δύναμη του Παντοδύναμου τον ανέστησαν από τους νεκρούς. Στο τέλος αυτής της εποχής, όσοι υπέφεραν και πέθαναν μαζί του θα αναστηθούν επίσης από τους νεκρούς, για να ζήσουν και να βασιλεύσουν με τον Χριστό. — Αποκ. 20: 4, 6

Τίποτα δεν μπορεί να εμποδίσει την επίτευξη του θεϊκού σκοπού όταν υπάρχει τέτοια δύναμη και χρησιμοποιείται για να την φέρει εις πέρας επιτυχώς. Γι' αυτό μπορούμε να έχουμε πλήρη πεποίθηση ότι η παγκόσμια ειρήνη μέσω της βασιλείας του Χριστού θα γίνει πραγματικότητα μετά τον μεγάλο αγώνα του Αρμαγεδδώνα. Ο «ζήλος του Κυρίου των δυνάμεων» θα το πετύχει μετά βεβαιότητας.

Είναι ο ίδιος ο ζήλος αυτός και δύναμις που επέφερε τη θαυματουργική γέννηση του Ιησού, και τον ανέστησε από τους νεκρούς όταν το «σπέρμα» του «όφεως» τον κατέστρεψε. Είναι η ίδια ισχυρή δύναμη που «ανασταίνει» τους μαθητές του Ιησού για να βασιλεύσουν μαζί του. Τέλος, θα είναι αυτή η δύναμις που φέρνει για την καταστροφή κάθε θεσμικού οργάνου και επιρροής που θα μπορούσαν ενδεχομένως να σταθεί εμπόδιο στη νικηφόρο κυβέρνηση της μεσσιανικής βασιλείας, αυτής της παγκοσμίου κυβερνήσεως της ειρήνης και της δικαιοσύνης, που θα βαρύνει τον «ώμο του».

«ΚΑΘΑΡΗ ΓΛΩΣΣΑ»

Η προφητεία που ανέφερε νωρίτερα ο Ζεφενίας 3: 9 μιλά για τη στιγμή που ο Θεός θα δώσει

στους ανθρώπους μια «καθαρή γλώσσα». Είναι μέσα από τη διάδοση αυτής της «καθαρής γλώσσας» που οι άνθρωποι όλης της Γης θα μάθουν να γνωρίζουν τον αληθινό Θεό, να επικαλούνται, να λατρεύουν και να τον δουλεύουν «κάτω από έναν ζυγό». Οι λαοί όλων των εθνών θα ενωθούν στη λατρεία και την αφοσίωση στον Δημιουργό και τον Κύριό τους, όχι μέσω του φόβου, αλλά επειδή θα ανταποκριθούν λέγοντας: «Και κατά την ημέρα εκείνη θα πουν: Δέστε, αυτός είναι ο Θεός μας· τον περιμείναμε, και θα μας σώσει· αυτός είναι ο Κύριος· τον περιμείναμε· θα χαρούμε και θα ευφρανθούμε στη σωτηρία του.» - Ησ. 25: 9

Με τους λαούς φωτισμένους σχετικά με τον Θεό, και επιθυμούν να κάνουν το θέλημά του, μέσω του Χριστού θα επιτύχουν ειρήνη μαζί του. Το να έχεις ειρήνη με τον Θεό είναι προϋπόθεσις για να έχεις ειρήνη και ο ένας με τον άλλον. Μέσω της υπακοής στους νόμους της δικαιοσύνης, η ανθρωπότητα θα μάθει τα πλεονεκτήματα της αγάπης έναντι του εγωισμού. Τότε, πρόθυμα και ολόψυχα «θα σφυρηλατήσουν τις μάχαιρές τους σε υνία, και τις λόγχες τους σε δρεπάνια» και τα έθνη «δεν θα μάθουν πια τον πόλεμο». - Μιχ. 4: 1-4

Η ειρήνη με τον Θεό θα οδηγήσει όχι μόνο στην ειρήνη μεταξύ των ανθρώπων, αλλά και στην υγεία και σε όλες τις υποθέσεις της ζωής. Όταν, στον Κήπο της Εδέμ, ο Θεός γύρισε την πλάτη του στα πεσμένα (στην αμαρτία) ανθρώπινα πλάσματά του, τους επήλθε και η καταδίκη σε θάνατο. Η Βίβλος μας πληροφορεί ότι στην χάριν του Θεού υπάρχει κι η ζωή, (Ψαλμ. 30: 5) Η απόσυρσις της εύνοιας του Θεού είχε ως αποτέλεσμα μια μακρά «νύχτα» αμαρτίας, ταλαιπωρίας και θανάτου. Ωστόσο, ο ψαλμωδός συνεχίζει, «η χαρά έρχεται το

πρωί», το πρωί αυτής της νέας ημέρας της μεσσιανικής βασιλείας, της οποίας και όταν «δεν θα υπάρχει τέλος» στην «αύξηση της εξουσίας Του και της ειρήνης». - Ησ. 9: 7

Κατά τη διάρκεια αυτής μακράς περιόδου αναμονής από την πτώση του ανθρώπου, εκείνοι που αγαπάνε τη δικαιοσύνη αναρωτιούνται συχνά, «Έως πότε, Κύριε;» (ή «Πόσο καιρό ακόμα, Κύριε;») Και η απάντηση πάντοτε είναι, “Περιμένετε από εμένα.” Ο Παύλος έγραψε: «Ο Θεός της ειρήνης θα συντρίψει τον Σατανά κάτω από τα πόδια σας σύντομα». (Ρωμ. 16:20) Τώρα κοντεύει να τελειώσει η «σύντομη» περίοδος. Σήμερα, ακούγονται τα θορυβώματα του μεγάλου Αρμαγεδδώνα, που σηματοδοτούν το τέλος της βασιλείας της αμαρτίας και του θανάτου. Αυτό σημαίνει ότι όσοι ελπίζουν, με το να είναι πιστοί μέχρι θανάτου, για να ζήσουν και να βασιλεύσουν με τον Χριστό ως μέρος του σπόρου της υπόσχεσης, θα πρέπει περισσότερο από ποτέ να «επιμεληθούν» για να κάνουν «βέβαιη την κλήση και την εκλογή» τους, γνωρίζοντας ότι για να βασιλεύσουν με τον Χριστό πρέπει να είναι «κλητοί, εκλεκτοί και πιστοί». - Β' Πετ. 1: 10,11· Αποκάλυψη 17:14
